

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci **žalobcu: Mgr. D. L.**, bytom J. v zastúpení *JUDr. J. J., advokáta*, so sídlom D. B. X., T., proti **žalovanému: Ústav na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou**, priečinok 72, Hrnčiarovce nad Parnou, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ÚVTOS-6-41-4/11-2010 zo dňa 21.10.2010, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/128/2010 – 50 zo dňa 21.4.2011**, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/128/2010 - 50 zo dňa 21.4.2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi súd náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 14S/128/2010 - 50 zo dňa 21.4.2011, zrušil rozhodnutie žalovaného č. ÚVTOS-6-41-4/11-2010 zo dňa 21.10.2010 a disciplinárny rozkaz vedúceho oddelenia výkonu trestu a otvoreného oddelenia ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou zo dňa 30.8.2010 č. 44 s poukazom na ust. § 250j ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a vec vrátil správne mu orgánu na ďalšie konanie. Žalovanému

uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 320,88 € a zároveň uložil žalobcovi povinnosť doplatiť súdny poplatok vo výške 66 €. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že ten po preskúmaní oboch rozhodnutí zistil, že pri vydávaní prvostupňového rozhodnutia bola porušená základná požiadavka na zabezpečenie určitosti a nezameniteľnosti skutku, za ktorý je ukladaný postih. Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie je nezákonné, nakoľko je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a rovnakou vadou trpí aj druhostupňové rozhodnutie správneho orgánu, založené len na skonštatovaní nesprávneho vyhodnotenia vedomostí o psychickom stave odsúdeného žalobcom. Krajskému súdu nie je z opisu skutku jednoznačné, v čom spočívalo u žalobcu porušenie služobnej disciplíny. Taktiež mu nebolo zrejmé, z čoho vyvodil správny orgán, že prípadná vedomosť žalobcu o zlom psychickom stave odsúdeného zakladá priestupkovú zodpovednosť žalobcu. Námietku žalobcu ohľadne neumožnenia mu vyjadriť sa k veci, navrhopať dôkazy a obhajovať sa, považoval krajský súd za dôvodnú, nakoľko opísaným postupom došlo podľa jeho názoru k nedodržaniu zákonnej úpravy postupu v konaní v zmysle ust. § 233 zák. č. 73/1998 Zb. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v tom čase platnom (ďalej len „zákon č. 73/1998 Zb.“).

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. odvolanie žalovaný, ktorý žiadal napadnuté rozhodnutie podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Žalovaný zastáva názor, že disciplinárny rozkaz ako i napadnuté rozhodnutie správneho orgánu boli vydané v súlade s ust. § 241 zákona č. 73/1998 Zb., nakoľko sú v ňom dostatočne jednoznačne odôvodnené jednotlivé skutky, ktoré boli podkladom pre vyvedenie disciplinárnej zodpovednosti a boli preukázateľným podkladom pre preskúmanie správnosti súdom. Na podporu uvedeného žalovaný uvádza, že v rozhodnutí správneho orgánu je presne vymedzené porušenie ustanovení § 47 a 48 ods. 3 písm. a) citovaného zákona a popis služobných činností pedagóga ods. 4 písm. f) a i), ktorých sa žalobca dopustil svojím omisívnym konaním. V súvislosti s nedodržaním postupu podľa ust. § 233 citovaného zákona žalovaný namietol, že konanie bolo vykonané v súlade s citovaným ustanovením a správny orgán pred vydaním rozhodnutia postupoval tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci a na ten účel si obstaral potrebné podklady. Poukázal na to, že preventívno – bezpečnostnou službou boli vypočutí všetci odsúdení i príslušníci, ktorí vo veci konali alebo mohli viesť do vyšetrovania nové skutočnosti a objasniť daný prípad a hlavne zodpovedať

otázku zavinenia a podcenenia situácie vytvorenia podmienok pre útek odsúdeného. Vyšetrovanie bolo vedené a vykonané v súlade so zákonom a zároveň poukázalo na pochybenie pri vyhodnocovaní vplyvu rodinného prostredia na psychický stav odsúdeného zo strany pedagóga. Stanovisko žalobcu bolo získané neskôr z dôvodu čerpania dovolenky, pričom bolo žalobcovi umožnené osobne sa zúčastniť pri prehodnocovaní jeho odvolania. Taktiež je z vykonaného dokazovania podľa názoru žalovaného zrejmé, že sociálna pracovníčka bola vypočutá dňa 13.8.2010 a taktiež podala dňa 25.8.2010 stanovisko k veci. Záverom žalovaný zhodnotil, že je jednoznačne preukázané, že k pochybeniu žalobcu došlo a to nedôsledným plnením si jeho služobných povinností a uložených úloh v zmysle ust. § 47 a 48 ods. 3 písm. a) zákona, čo vytvorilo podmienky pre útek odsúdeného. Ide o preukázateľné zavinenie porušenia povinnosti zo strany žalobcu pri plnení si výkonu štátnej služby a plnení služobných úloh (neposkytnutie informácií ostatným príslušníkom, vydanie závadovej korešpondencie) a príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a zamedzeníu úteku odsúdeného M. M..

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalovaného (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné potvrdiť.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobcovi bolo disciplinárnym rozkazom vedúceho oddelenia výkonu trestu a otvoreného oddelenia ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou č. 44 zo dňa 30.8.2010 uložené podľa ust. § 53 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. disciplinárne opatrenie a to zníženie služobného platu o 10 % na dobu troch mesiacov na tom skutkovom základe, že pri prešetrovaní mimoriadnej udalosti „vzdialenia sa odsúdeného M. z pracoviska mimo ústavu Zlievareň Trnava“, bola zistená skutočnosť nasvedčujúca tomu, že informácie o zlom psychickom stave ods. M., mal žalobca minimálne od 12.7.2010, keď bol prítomný počas pohovoru so sociálnou pracovníčkou npor. Mgr. P. M., čím sa mal dopustiť porušenia ust. § 47, § 48 ods. 3 písm. a) zák. č. 73/1998

Z. z. ako aj popisu služobných činností pedagóga ods. 4 písm. f), i). Voči uvedenému rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal žalobca odvolanie, ktoré bolo rozhodnutím riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou zo dňa 21.10.2010, č. ÚVTOS-6-41-4/11-2010 zamietnuté a rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdené. Predmetné rozhodnutie bolo napadnuté žalobou, ktorej preskúmanie je predmetom tohto konania.

Podľa ust. § 52 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v čase, keď sa mal žalobca dopustiť disciplinárneho previnenia kladeného mu za vinu (ďalej len „zák. č. 73/1998 Z. z.“), disciplinárnym previnením je zavinené porušenie povinností policajta, pokiaľ nie je trestným činom alebo priestupkom.

Podľa ust. § 47 zák. č. 73/1998 Z. z. služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených.

Podľa ust. § 48 ods. 3 písm. a) zák. č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený.

Podľa ust. § 55 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z. z., za disciplinárne previnenie možno policajtovi uložiť len jedno z disciplinárnych opatrení uvedených v § 53 ods. 1 písm. a) až c).

Podľa ust. § 56 ods. 1, 2 zák. č. 73/1998 Z. z. pred uložením disciplinárneho opatrenia musí byť vždy objektívne zistený skutočný stav. Policajtovi musí byť pred uložením disciplinárneho opatrenia daná možnosť vyjadriť sa k veci, navrhovať dôkazy a obhajovať sa, pri rozhodovaní o uložení disciplinárneho opatrenia sa prihliada na povahu protiprávneho konania, na okolnosti, za ktorých bolo spáchané, jeho následky, mieru zavinenia a na doterajší postoj policajta k plneniu služobných povinností.

Podľa ust. § 241 ods. 1, 2, 3, 4, 7 zák. č. 73/1998 Z. z., rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota.

V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Poučenie o odvolaní obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať, v akej lehote a u ktorého oprávneného orgánu.

Rozhodnutie je vykonateľné, ak nadobudlo právoplatnosť alebo ak odvolanie nemá odkladný účinok. 52)

Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ust. § 246c ods. 1 O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ust. § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu a zhodnotení odvolacích námietok žalovaného dospel k záveru o ich neopodstatnenosti.

Napadnuté rozhodnutie krajského súdu považuje za vecne správne a plne sa s ním stotožňuje, pričom odkazuje na jeho odôvodnenie. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prezentovaným v odôvodnení rozhodnutia krajským súdom, že v rozhodnutí správneho orgánu musí byť jednoznačne vymedzený skutok, ktorého sa mal žalobca dopustiť a ktorý má byť konaním zakladajúcim jeho disciplinárnu zodpovednosť. Uvedeným sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal napríklad v rozhodnutí sp. zn. 6Sžo/255/2010, z ktorého časť odôvodnenia týkajúca sa uvedeného uvádza nižšie a s ktorou sa plne stotožňuje; Zákonnodarcu v právnej norme § 241 zákona č. 73/1998 Z. z. ustanovuje náležitosti rozhodnutia. V odseku 2 uvedenej právnej normy ustanovuje: „výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota.“ Zo znenia prvej vety odseku 2 právnej normy ustanovenej v § 241 zákona č. 73/1998 Z. z. vyplýva vôľa zákonodarcu tak, že správny orgán vo výroku uvedie ako rozhodol o predmete konania vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého rozhodol. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvého stupňa, že pokiaľ aj zákonodarcu výslovne v právnej norme neuvádza, že súčasťou výroku o uloženie disciplinárneho opatrenia je uvedenie skutku, na základe ktorého sa účastníkovi disciplinárne opatrenie ukladá, je povinnosťou správneho orgánu uviesť skutok, ktorým sa účastník dopustil disciplinárneho previnenia, za ktorý sa mu ukladá disciplinárne opatrenie. Takáto povinnosť správneho orgánu vyplýva z obsahu uvedenej právnej normy, keď zákonodarcu v nej uvádza, že výrok obsahuje rozhodnutie o veci. V disciplinárnom konaní predmetom konania je posudzovanie disciplinárneho previnenia účastníka, ktorý sa ho dopustil na základe konania resp. nečinnosťou a v prípade preukázania, že účastník sa dopustil disciplinárneho previnenia skutkom kladeným mu za vinu, správny orgán mu za takéto previnenie ukladá disciplinárne opatrenie, ktorá skutočnosť sa musí premietnuť aj do výroku rozhodnutia, ktorým správny orgán rozhoduje o veci samej, a preto nie je možné považovať za súladné so zákonom, ak správny orgán vo výroku rozhodnutia, ktorým rozhoduje v disciplinárnom konaní, uvedie len, že účastníkovi konania ukladá disciplinárne opatrenie, pričom z takéhoto výroku nie je zrejmý skutok, ktorým sa účastník dopustil disciplinárneho previnenia, za ktorý sa mu disciplinárne opatrenie ukladá. Konanie o disciplinárnom previnení a ukladanie sankcie zaň, vychádza zo zásad trestnoprávnej úpravy, v zmysle ktorej bez ohľadu na to, či ide o trestnú zodpovednosť podľa trestného práva, administratívne trestanie alebo disciplinárne trestanie, obvinený z porušenia právnej povinnosti má vždy právo vedieť, za ktorý skutok sa mu sankcia za porušenie právnej povinnosti ukladá, a preto vo výroku rozhodnutia, ktorým sa mu ukladá sankcia za porušenie

právnej povinnosti, by mal byť skutok uvedený určitým spôsobom tak, aby nemohol byť zameniteľný s iným skutkom.

Neuvedenie skutku vo výroku rozhodnutia treba považovať za formálny nedostatok rozhodnutia správneho orgánu. Taktiež je treba prisvedčiť krajskému súdu, že ani odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu v zmysle zákonného rámca nedáva zrozumiteľný a presvedčivý podklad pre preskúmanie správnosti rozhodnutia. Jeho nejednoznačnosť ako i absenciu právnych záverov vyplývajúcich z rozhodujúcich skutkových okolností je nutné považovať za dôvod, ktorý zakladá jeho nezrozumiteľnosť pre nedostatok dôvodov. Záverom v súvislosti s namietnutým popretím procesných práv žalobcu a nepostupovania podľa ust. § 233 zák. č. 73/1998 Z. z. odvolací súd dáva do pozornosti, že v kontexte ust. § 250i O.s.p., nemožno považovať zopakovanie procesu bez možnosti iného právneho záveru o jeho výsledku za hospodárny a účelný, pokiaľ neprivedie vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka, avšak v predmetnej veci je zrejmé, že zabezpečením riadneho zákonného postupu s možnosťou uplatnenia procesných práv žalobcu sa otvára priestor pre iné skutkové závery.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože mu napriek úspechu v konaní žiadne nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 20. júna 2012

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth

